

[Udenrigsministeren]

fra, at det første af de vestlige TNF-våben i henhold til beslutningen først kan opstilles i slutningen af 1983. Så kan man sige, at der ikke er lang tid, og jeg vil sige: nej, det er der ikke. Det er derfor, alle bestræbelser skal sættes ind på at få gang i forhandlingerne og på at nå frem til resultater.

Når man snakker om moratorium og andet, bliver jeg nødt til at sige: hvorfor gøre det så teoretisk og indviklet? Hvorfor ikke hellere anskue det på en anden måde, nemlig at der i realiteten er tale om et moratorium, hvis man altså ser bort fra de nye opstillinger hver uge af SS-20? Hvis vi ser på den vestlige side, så er det nok rigtigt, at man viderefører forberedelse af produktion. Men som sagt bliver der ikke opstillet ét missil før 1983. Det mener jeg det er meget vigtigt at holde fast i, og det er derfor, det i dag gælder om, at budskabet i mindst lige så høj grad går til Sovjetunionen for at forklare dem: det er altså jer, der nu må ud af busken, for det er jer, der har disse SS-20.

Hr. Stinus spurgte mig om noget mere konkret, nemlig om Danmark kan sige nej til at modtage atomvåben, hvis vi var med i et zonearrangement, når vi er medlem af NATO. Her kan jeg svare meget tydeligt, at det kan vi naturligvis. Når det drejer sig om modtagelse af atomvåben, så har regeringen gentagne gange tilkendegivet sin holdning, og som et bærende princip i alt dette ligger, at det er den danske regering, i praksis sammen med folketingets partier eller et flertal af dem, der i en given situation skal træffe en afgørelse, og under alle omstændigheder kan der ikke være tale om atomvåben på dansk grund uden en politisk beslutning i Danmark.

Fru Hanne Engberg, der spurgte mig, om afspænding ikke fremmes af andre faktorer end alt det, vi har snakket om i dag, vil jeg godt svare på en lidt anden måde end ved at gøre det konkret, eller jeg vil nok svare konkret, men jeg vil tillade mig at citere, hvad jeg selv har sagt.

Flere har været inde på fredsbevægelserne. Nogle har en opfattelse af, at de går andres ærinde, andre igen har en opfattelse af, at det er forstæeligt, at der opstår fredsbevægelsesreaktioner. Jeg vil gerne sige, at jeg synes, der er god grund til, at så mange, især unge, er bange for det, de ser omkring sig. Der var en ordfører, der spurgte: hvor er den danske

regering egentlig henne i alt dette? Det er her, jeg godt vil tillade mig at sige til fru Hanne Engberg, hvad jeg sagde den 3. oktober, hvor den amerikanske præsident kom med sin erklæring om USAs strategiske atomstyrker, altså hele principerklæringen om udvidelser:

»Supermagternes vældige opbygning af nukleare ødelæggelsesvåben er stærkt foruroligende. Vi har gennem en årrække været vidne til en stærk sovjetisk oprustning, og med præsident Reagans nye program for USAs interkontinentale kernevåben vil supermagternes kernevåbenarsenaler blive yderligere forøget.

I en situation, hvor store dele af verdens befolkning lever i nød, bør enhver tænke på, hvorledes disse enorme ressourcer kunne anvendes til at lindre nøden. For længst er vi kommet dertil, at menneskeheden kan udslettes flere gange, og alligevel stræbes der hele tiden mod balance.«

Og jeg sluttede:

»Lypunktet just nu er, at USA og Sovjetunionen har opnået enighed om, at de to supermagter i november d.å. indleder våbenkontrolforhandlinger om de nukleare mellemdistancevåben. Vi må gøre det til en forpligtelse, at man viderefører de SALT-forhandlinger vedrørende de interkontinentale kernevåbensystemer, som i alt for lang tid har været afbrudt.«

Endelig vil jeg føje til, at vi kan have vore forhåbninger, optimisme eller det modsatte, men der er nogle grundlæggende ting, vi ikke kan tillade os at se bort fra, når vi drøfter disse dybt alvorlige problemer. Jeg tror ikke, at ret mange vil anfægte holdningen og inderligheden og alvoren hos formanden for den nedrustningskommission, som nu er kommet i stand, nemlig den tidligere svenske statsminister Olof Palme. Olof Palme har meget tydeligt sagt: hvis ikke der er tale om en balanceret nedtrapning, så øges spændingen. Derfor er det nødvendigt, at vi kombinerer vore forhåbninger med en nødvendig realisme, når vi drøfter disse ting.

Steen Folke (VS):

Jeg bemærkede, at den konservative ordfører, hr. Palle Simonsen, roste udenrigsministeren for hans tale. Han håbede dog ikke, at dette ville give udenrigsministeren problemer. Nej, jeg er bange for, at de fleste efter-